

ματιὰ αἷμα, τὶς 18 Ἀπριλίου 1829 παράδοσαν οἱ Τούρκοι τὸ Κάστρο στὸν Καποδίστρια καὶ μαρκαρίστηκαν γιὰ τὴν Πρέβεζα . . .

Γράφει ὁ Σπ. Τρικούπης στὴν ἱστορία του:

« . . . Ὡστε τὴν 18 Ἀπριλίου ὑψώθη κατὰ πρώτην φορὰν διακοῦντος τοῦ ἀγῶνος ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἐπὶ τοῦ φρουρίου ἐκείνου . . . Ἡ ἄλωσις τῆς Ναυπάκτου ἔστε.

Εἰκ. 4. — Γενικὴ Ἀποψὶς τῆς Ναυπάκτου
μὲ τὸ Κάστρο της ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ μέρος.

ρέωσε τὸν ἀγῶνα κατὰ τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ ἀπήλπισεν ὅλους τοὺς κατὰ τὴν Δυτικὴν Τούρκους . . .».

Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο μερδικό του ἀπὸ τοὺς μεγάλους θησαυροὺς τῆς δόξας, πὺν σκόρπισε σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα τοῦ 21 ἢ αὐταπάρνηση τῶν σκλαβωμένων παιδιῶν της καὶ ἡ ἀπελπισμένη λύσσα τῶν τυράννων της.

Ἄλλαξε ἡ σημαία. Ἦταν κι' αὐτὸ κἄτι. Μὰ καθὼς ὁ ἴσκιος τοῦ Σταυροῦ ζωγραφίστηκε στὰ διασπασμένα χῶματα, τὸ προαίσθημα τοῦ θανάτου ἔγινε ζωηρότερο. Ἐνας τάφος ἄνοιξε στὸ ἀπέραντο διάστημα, τάφος ἀόρατος γιὰ τοὺς πολλούς, τάφος βαθὺς σὰν χάος. Εἶναι ὁ μόνος τάφος, πὺν